

RESSÒ DE LA PARAULA

La profunditat de la vida

No sabem si, a la vista de la crisi econòmica, les campanyes publicitàries en el món del turisme tindran molt d'èxit. Per altra banda, qualsevol empresa ha de seguir la lògica del mercat i del negoci. El cas és que no deixem d'escoltar en els mitjans de comunicació invitacions a «viure la Setmana Santa» a les platges del Carib o a un creuer de plaer pel Mediterrani. La qual cosa està força bé, sobretot per a qui no comparteix la nostra fe i, per tant, la nostra visió del món i de la vida.

És clar que molts no comparteixen la nostra fe i la nostra visió del món. Acceptem, per això, el fet que molts busquin compensar la duresa de la vida mitjançant compensacions satisfactòries. És un «remei» normal en psicologia.

Però els remeis psicològics només guareixen la psicologia. Seria molt dir que guareixen l'ésser humà, la persona tota. Justament és el que en el fons voldríem. No ens agrada que la nostra vida sigui una constant dialèctica de sofriment i compensació, una roda continua d'opressió i evasió... La nostra sensibilitat, potser alimentada per la fe i esperonada, a més, per la situació social i econòmica actual, ens porta a sostenir un profund sentiment de «serietat de la vida», de sintonia amb el sofriment humà, de responsabilitat davant les grans qüestions de l'existència humana.

La Setmana Santa, amb el seu Tridu Pasqual, la Vetlla i el Diumenge de Resurrecció, «toca» el cor de la nostra vida, el seu fons, la seva profunditat. Celebrar-la és tot menys abandonar-se a sensacions superficials o a emocions fugisseres. El que pretén la Setmana Santa és fer viure al Poble de Déu l'amor més concret, més total, més històric i més definitiu, que l'ésser humà hagi pogut mai desitjar.

La Setmana Santa és litúrgia cristiana. És, per tant, celebració. Però ja sabem precisament enguany ben bé què és el que això significa. El moment celebratiu i litúrgic és essencial a la vida; i aquesta vida troba en ell l'experiència de la seva profunditat i la seva llum. La profunditat i la llum de la nostra vida és l'amor de Déu regalat en Jesucrist i compartit amb els germans.

—L'amor té el rostre d'Eucaristia. El Dijous Sant el celebrem com a do i com a programa, com a gràcia i com a servei, com a comunió i com a sacrifici.

—L'amor té el rostre de dolor. El Divendres Sant el celebrem mirant de compartir, ben a prop d'Ell, la solitud, el fracàs, el sofriment físic i la mort de Jesús.

—L'amor té el rostre de victòria. La Vetlla Pasqual la celebrem, participant del trencament definitiu del món clos i fosc de la mort, per la resurrecció de Jesucrist.

Naturalment la participació sincera en la litúrgia de la Setmana Santa no ens donarà la recepta per solucionar el sofriment humà, com ara, el que provoca la crisi econòmica. Però sí que ens permetrà viure'l positivament, amb la serena esperança que tot el que va viure Jesucrist finalment ressuscita.

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

Benet XVI, portantveu del dolor de l'Àfrica

Del 17 al 23 de març el Sant Pare visità dos països del continent africà: Camerun i Angola. La foto recull el moment de la seva arribada a Duala, on fou rebut pel president de la República camerunesa, Paul Biya, acompanyat de la seva esposa. El Sant Pare es va fer portantveu dels sofriments i de les esperances de l'Àfrica, fent referència als principals problemes del continent i demanant que es treballi per tal de superar «les formes modernes d'esclavitud». En certa manera, aquest viatge ha estat a tot el continent, ja que Benet XVI ha lliurat als bisbes el document preparatori de l'assemblea del Sínode especial sobre l'Església africana que se celebrarà el proper octubre a Roma.

GLOSSA

«I tot això està bé»

Fa unes setmanes es produí el canvi de direcció en un centre d'esplai cristià. El responsable sortint, un noi de vint-i-set anys, adreçà unes paraules als seus companys i companyes. S'expressà així: «El meu pas pel centre d'esplai és el d'un més de tants d'altres. Hi ha un munt de gent que m'ha acompanyat discretament al llarg d'aquest camí. Sense la seva presència i col·laboració continuada, jo no hauria pogut realitzar la meva tasca. Per això m'agradaria donar-ne gràcies a Déu i a tots vosaltres, perquè sempre he cregut que l'acció del centre d'esplai és un projecte compartit amb moltes persones i, sobretot, amb el misteri de Déu. El pas, en el temps, de molts monitors i monitores ha fet possible que avui tanquem una etapa i n'obrim una de nova, i que aquest projecte educatiu segueixi endavant amb un esperit viu de servei als altres.»

«Aquests quatre anys com a responsable, viscuts amb molta intensitat i dedicació, plens avui de records i d'experiències, han esdevingut una escola de vida per a mi, m'han ajudat en la forja de la meua identitat i m'han permès contribuir a la construcció del Regne de Déu. I tot això està bé...» És reconfortant trobar-nos amb un testimoni jove

de servei continuat als altres des d'una generositat gratuïta, conscient, alhora, del benefici per a la seva pròpia formació. Una actitud de servei que ha contribuït a la concreció de la finalitat i sentit de la pròpia vida, a descobrir de qui i de què sóc instrument. «Poseu-vos els uns al servei dels altres, cadascú segons els dons que ha rebut, com a bons administradors de la múltiple i variada gràcia de Déu» (1Pe 4,10).

Aquest i altres serveis, lliuraments personals des de la fe per testimoniar la Bona Nova, ens permeten copsar com fructifica l'acció de Déu en nosaltres, malgrat la fragilitat personal i les pròpies incoherències. Són moltes les missions que nombrosos joves desenvolupen com a compromís i resposta a la interpel·lació personal que Jesús els hi adreça. És gran el benefici humà i cristià que la seva generositat comporta i la repercussió social que se'n deriva. És un testimoni encoratjador per a molts joves cristians. Cal decidir-se, cercar el servei que s'adigui a les possibilitats i interessos personals i deixar-se portar dòcilment per les inspiracions de l'Esperit, per poder dir, com aquell jove: «i tot això està bé».

Enric Puig Jofra, SJ

«Solidaris com sant Pau»

El Divendres Sant l'Església catòlica celebra el Dia dels Sants Llocs. Aquest any, en sintonia amb l'Any de Sant Pau, té com a lema «Solidaris com sant Pau». Efectivament, el gran apòstol va donar mostres d'una gran solidaritat amb l'Església mare de Jerusalem i amb les seves necessitats. Amb la col·lecta que es fa el Divendres Sant ajudem els

nostres germans cristians de la terra del Senyor que passen per moltes necessitats. Siguem generosos amb ells.

DIUMENGE DE RAMS O DE LA PASSIÓ DEL SENYOR

► Del llibre d'Isaïes (Is 50,4-7)

El Senyor Déu m'ha donat una llengua de mestre perquè, amb la paraula, sàpiga sostenir els cansats. Un matí i un altre, em desvetlla l'orella, perquè escolti com un deixeble. El Senyor Déu m'ha parlat a cau d'orella i jo no m'he resistit ni m'he fet enrere: he parat l'esquena als qui m'assotaven i les galtes als qui m'arrencaven la barba; no he amagat la cara davant d'ofenses i escopinades. El Senyor Déu m'ajuda: per això no em dono per vençut; per això paro com una roca la cara i sé que no quedaré avergonyit.

► Salm responsorial (21)

R. *Déu meu, Déu meu, ¿per què m'heu abandonat?*

Tots els qui em veuen es riuen de mi, amb els llavis i amb el cap prenen aires de mofa: «S'ha adreçat al Senyor, que l'alliberi, doncs; que el salvi, si tant se l'estima». R.

M'envolta una munió de gossos, em rodeja un estol de malfactors, m'han lligat les mans i els peus, puc comptar tots els meus ossos. R.

Es reparteixen entre ells els meus vestits, es juguen als daus la meva roba. Almenys vós, Senyor, no us allunyeu; força meva, cuiteu a defensar-me. R.

Anunciaré als meus germans el vostre nom, us lloaré enmig del poble reunit. Fidels del Senyor, lloeu-lo, fills de Jacob, glorifiqueu-lo, reverencieu-lo, fills d'Israel. R.

► De la carta de sant Pau als cristians de Filipis

(Fl 2,6-11)

Jesucrist, que era de condició divina, no es volgué guardar gelosament la seva igualtat amb Déu, sinó que es va fer no-res, fins a prendre la condició d'esclau. Havent-se fet semblant als homes i començant de capturar-se com un home qualsevol, s'abaixà i es féu obediència fins a acceptar la mort i una mort de creu. Per això Déu l'ha exalçat i li ha concedit aquell nom que està per damunt de tot altre nom, perquè tothom, al cel, a la terra i sota la terra, doblegui el genoll al nom de Jesús, i tots els llavis reconeguin que Jesucrist és Senyor, a glòria de Déu Pare.

► Passió de nostre Senyor Jesucrist segons sant Marc (Mc 14,1-15,47)

(Fragment final)

C. Els qui passaven l'insultaven, movien el cap amb aire de mofa i deien: S. «Ah, tu que vols destruir el santuari i reconstruir-lo en tres dies, salva't tu mateix i baixa de la creu». C. També se'n burlaven els grans sacerdots, comentant amb els mestres de la Llei: S. «Ell que salvava els altres, no és capaç de salvar-se ell mateix. El Messias, el rei d'Israel, que baixi ara de la creu i nosaltres, quan ho veurem, creurem en ell». C. També li feien retrets, els qui havien estat crucificats amb ell.

Jesús llançà un gran crit i expirà

C. Arribat el migdia s'estengué per tota la terra una fosca fins a mitja tarda. I a mitja tarda Jesús crida amb tota la força: † «Elohi, Elohi, ¿lamà sabactani?». C. Que traduït vol dir: † «Déu meu, Déu meu, ¿per què m'heu abandonat?». C. Alguns dels qui eren allí deien: S. «Mireu com crida Elies». C. Un corregué, xopà de vinagre una esponja, la posà al capdamunt d'una canya perquè begués, i deia: S. «Deixeu, a veure si ve Elies a desclavar-lo». C. Jesús llançà un gran crit i expirà.

Aquí tothom s'agenolla, i fa una pausa

C. En aquell moment la cortina que tancava el santuari s'esquinçà en dos trossos de dalt a baix. El centurió que estava dret davant d'ell, quan veié com havia expirat digué: S. «És veritat; aquest home era Fill de Déu.»

► Lectura del libro de Isaías (Is 50,4-7)

Mi Señor me ha dado una lengua de iniciado, para saber decir al abatido una palabra de aliento. Cada mañana me espabilaba el oído, para que escuche como los iniciados. El Señor me abrió el oído; y yo no resistí ni me eché atrás: ofrecí la espalda a los que me apaleaban, las mejillas a los que mesaban mi barba; no me tapé el rostro ante ultrajes ni salivazos. El Señor me ayuda, por eso no sentía los ultrajes; por eso endurecí el rostro como pedernal, sabiendo que no quedaría defraudado.

► Salmo responsorial (21)

R. *Dios mío, Dios mío, ¿por qué me has abandonado?*

Al verme, se burlan de mí, / hacen visajes, menean la cabeza: / «Acudió al Señor, que lo ponga a salvo; / que lo libre, si tanto le quiere.» R.

Me acorralla una jauría de mastines, / me cerca una banda de malhechores; / me taladran las manos y los pies, puedo contar mis huesos. R.

Se reparten mi ropa, / echan a suertes mi túnica. / Pero tú, Señor, no te quedes lejos; / fuerza mía, ven corriendo a ayudarme. R.

Contaré tu fama a mis hermanos, / en medio de la asamblea te alabaré. / Fieles del Señor, alabado; / linaje de Jacob, glorificado; / temedlo, linaje de Israel. R.

► Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los filipenses

(Flp 2,6-11)

Cristo, a pesar de su condición divina, no hizo alarde de su categoría de Dios; al contrario, se despojó de su rango y tomó la condición de esclavo, pasando por uno de tantos. Y así, actuando como un hombre cualquiera, se rebajó hasta someterse incluso a la muerte, y una muerte de cruz. Por eso Dios lo levantó sobre todo y le concedió el «Nombre-sobre-todo-nombre»; de modo que al nombre de Jesús toda rodilla se doble en el cielo, en la tierra, en el abismo, y toda lengua proclame: Jesucristo es Señor, para gloria de Dios Padre.

► Pasión de nuestro Señor Jesucristo según san Marcos (Mc 14,1-15,47)

(Fragmento final)

C. Los que pasaban lo injuriaban, meneando la cabeza y diciendo: S. «¡Anda!, tú que destruías el templo y lo construías en tres días sálvate a ti mismo bajando de la cruz.» C. Los sumos sacerdotes con los escribas se burlaban también de él, diciendo: S. «A otros ha salvado, y a sí mismo no se puede salvar. Que el Mesías, el rey de Israel, baje ahora de la cruz, para que lo veamos y creamos.» C. También los que estaban crucificados con él lo insultaban.

Jesús, dando un fuerte grito, expiró

C. Al llegar el mediodía, toda la región quedó en tinieblas hasta la media tarde. Y, a la media tarde, Jesús clamó con voz potente: † «Eloí, Eloí, lamá sabctani.» C. Que significa: † «Dios mío, Dios mío, ¿por qué me has abandonado?». C. Algunos de los presentes, al oírlo, decían: S. «Mira, está llamando a Elías.» C. Y uno echó a correr y, empapando una esponja en vinagre, la sujetó a una caña, y le daba de beber, diciendo: S. «Dejad, a ver si viene Elías a bajarlo.» C. Y Jesús, dando un fuerte grito, expiró.

Todos se arrodillan, y se hace una pausa

C. El velo del templo se rasgó en dos, de arriba abajo. El centurión, que estaba enfrente, al ver cómo había expirado, dijo: S. «Realmente este hombre era Hijo de Dios.»

Sant Pau a la presó.
Pintura de Rembrandt (1606-1669).
Staatgalerie, Stuttgart

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

■ **Dilluns** (litúrgia hores: 2a setm.): Is 42,1-7 / Sl 26 / Jn 12,1-11. ■ **dimarts**: Is 49,1-6 / Sl 70 / Jn 13,21-33.36-38. ■ **dimecres**: Is 50,4-9a / Sl 68 / Mt 26,14-25. □ **dijous**: Missa de la Cena del Senyor: Ex 12,1-8.11-14 / Sl 115 / 1Co 11,23-26 / Jn 13,1-15. ■ **divendres**: Celebració de la Passió del Senyor: Is 52,13-53,12 / Sl 30 / He 4,14-16;5,7-9 / Jn 18,1-19,42. ■ **dissabte**: Comença el temps de Pasqua. □ **diu-menge**: Diumenge de Pasqua de la Resurrecció del Senyor (lit. hores: 1a setm.): *Vetlla*: Després dels textos de la Llei i dels Profetes, Rm 6,3-11 / Sl 117 / Mc 16,1-7. *Missa del dia*: Ac 10,34a. 37-43 / Sl 117 / Col 3,1-4 (o bé: 1Co 5,6b-8) / Jn 20,1-9 (o bé: Mc 16,1-7). *Per a la Missa vespertina*, l'Evangeli pot ser: Lc 24,13-35.

COMENTARI

Diuenge de Rams, pregó de la Setmana Santa

Es ls grans esdeveniments socials s'anuncien amb solemnitat. El diuenge de Rams és el pregó universal d'un esdeveniment que ha marcat la història de la humanitat.

D'una banda, la societat occidental està transformant la Setmana Santa en les *petites vacances de la primavera* orientades al des-cans i, sovint, abocades al consum. Tanmateix, la mateixa societat secularitzada està potenciant una celebració social i religiosa de la Setmana Santa, mitjançant les processons i altres manifestacions religioses populars. La reducció d'aquesta presa popular a una

interpretació folklorica i turística reflecteix una mirada curta, de la mateixa manera que sobrevalorar el seu sentit transcendent també ho és. Més aviat podem dir que darre-re d'aquestes vivències populars, s'hi amaga la nostàlgia de quelcom important.

La lectura de la Passió d'aquest diuenge proclama la gran notícia de la mort de Jesucrist. Ens podem preguntar: per què és una gran notícia? Les lectures en donen algunes pistes:

- Jesús no amaga la cara davant el dolor del món i la necessitat de salvació.

- Essent el Senyor del món, no galleja, sinó que es fa el més petit de tots.
- La seva paraula sap sostenir els cansats i afeixugats.
- La seva fidelitat al projecte de Déu, fins a la mort en creu assumida per amor, és l'inici d'una *Nova Humanitat (Regnat de Déu)*, edificada en la justícia i l'esperança que brolla de la fe.

Quan deixem ressonar aquest esdeveniment dins nostre, no solament no quedem indiferents, sinó que descobrim que un món nou és possible...

Ramon Prat i Pons

SÍNODE SOBRE LA PARAULA DE DÉU

Paraula de Déu, diàleg interreligiós i els no creients

El tema de les relacions dels cristians amb els seguidors d'altres religions és avui de molta actualitat. El punt de partença d'aquest diàleg es col·loca en el fet que Déu, «creant i conservant totes les coses per mitjà del seu Verb, dona a la humanitat, a través de les coses creades, un testimoni constant d'ell mateix» (DV 3). La creació és doncs, més que paraula, un signe del Déu creador i de la raó última del món.

«Els cristians estem invitats —sense caure en el sincretisme que confon i humilia la pròpia identitat espiritual— a entrar amb respecte en un diàleg amb els homes i dones d'altres religions, que escolten i practiquen fidelment les indicacions dels seus llibres sagrats» (*Missatge*, 14). I a continuació fa una breu referència a aquestes religions —exceptuant el judaisme, ja tractat—, així com als no creients:

- *L'islamisme*, que «acull figures, símbols i temes bíblics i ens ofereix el testimoni d'una fe sincera en el Déu únic, compassiu i misericordiós, Creador de tot l'ésser i Jutge de la humanitat.
- *Les grans tradicions religioses d'Orient* —budisme, hinduisme i confucianisme—; *altres religions tradicionals* (Àfrica, Austràlia) amb els valors espirituals dels seus ritus i cultures orals.
- *Els qui no creuen en Déu* que s'esforcen per «practicar la justícia, estimar la bondat, comportar-se humilment» (*Mi* 6,8).
- Com a *conclusió* es proposa que els cristians «treballin per un món més just i en pau, i oferir en diàleg el nostre genuí testimoniatge de la Paraula de Déu, que pot revelar-los nous i més alts horitzons de veritat i d'amor».

Dr. Salvador Pié-Ninot

ENTREVISTA

ADONIS RAHMOUNI

La Síria cristiana

Aspàsia va ser la dona de Pèricles, tenia una gran educació i amplis dots en les arts de la retòrica i l'oratoría. Va ser un dels personatges clau en l'Atenes del s. v a.C. La seva condició d'estrangera i de dona en un món que no era el seu i que estava dirigit pels homes no va ser un impediment perquè amb la força de la paraula i del diàleg acostés i unís diferents cultures. Amb aquella mateixa filosofia treballen a Aspàsia Travel, una agència de viatges que pretén ser un espai de comunicació, de contacte i diàleg, d'intercanvi d'idees i de germanor entre cultures, a la vegada que dona a conèixer Síria i el Pròxim Orient. N'Adonis Rahmouni és d'origen siria-català, edita la revista *Síria Magazine*, és impulsor de les relacions culturals entre Síria i l'Estat espanyol i dirigeix el Centre de Cultura i Viatges Aspàsia Travel (www.aspasiatravel.com/ 932 070 481).

Síria té més arrels cristianes del que pugui semblar. Per què?

Síria és el bressol de la cultura en general i també del cristianisme. A Síria, sant Pau va ser convertit al cristianisme i batejat a Damasc per sant Ananies. A partir de llavors va començar el seu llarg camí per difondre el cristianisme a tot Europa. No hem d'oblidar tampoc que molts dels apòstols estan enterrats a Síria, com per exemple Joan Baptista, o la primera màrtir del cristianisme, santa Tecla, enterrada a Maalula, on encara es parla l'arameu.

Tenint en compte la conversió de Pau en aquell país esteu organitzant una ruta que acosta les dues cultures. Com ho fareu?

Aprofitant l'Any Paulí i les activitats que es realitzen a Síria, proposem un pelegrinatge seguint les passes de l'apòstol i la participació en les processons i celebracions que, per aquest motiu, es faran a Damasc. Un viatge que pot ser de 8 o d'11 dies, sortint el 25 de juny des de Barcelona.

El cardenal Lluís Martínez Sistach té previst un viatge a Síria el proper juny. Què preteneu amb la visita?

Considerem que la presència del cardenal Lluís a Damasc, aprofitant aquesta ocasió, pot ser una forma més d'acostar la pau a un territori tan necessitat d'iniciatives d'entesa entre dues societats que, en el fons, tenen molt en comú. Estem definint les dates i les característiques del seu viatge. Farà un recorregut pels llocs emblemàtics del cristianisme i del país. Hi ha un gran interès per part de l'Església de Síria perquè s'estableixin lligams.

Òscar Bardaji i Martín

EL HIMNO AL AMOR

«Todo lo excusa» (1)

Todo lo excusa» (1Co 13,7). La expresión griega *panta stegēi* se puede traducir de diferentes formas: «Todo lo tolera», o bien: «todo lo cubre. Todo lo guarda para sí. Todo lo envuelve en silencio». El texto original permite ambas traducciones. Y las dos tienen un sentido. Por eso, algunos exegetas unen ambos significados.

Quien está lleno de amor puede soportar y aguantar muchas cosas sin verse sobrecargado por ello. Tampoco aquí se plantea una exigencia moralizadora de que pasemos por alto nuestros propios sentimientos y necesidades y soportemos todo cuanto las personas quieran echarnos encima. El amor no es una actitud puramente pasiva que se contenta con todo. Este aguanter recordaría la exigencia estoica de sobrellevar todas las penalidades que nos salgan al paso. Pablo está convencido de que los cristianos, en su comportamiento, pueden cumplir las exigencias estoicas. A veces exhorta a dar un buen ejemplo a los demás y a vivir delante de todos lo que exige la filosofía estoica.

Pero aquí se trata de la fuerza del amor. Quien está lleno de amor puede soportar muchas cosas sin quebrarse por ello. Al mismo tiempo, el amor tiene la capacidad de cubrir. Cubre todo lo que no es agradable con el manto del amor. El amor no mete debajo de la alfombra todo aquello que no queremos reconocer. Es más bien como un manto que cubre amorosamente lo que nos resulta molesto, lo que nos exige demasiado, lo que está desnudo y al descubierto en nosotros, lo que nos deja helados. De este modo, el amor priva de poder a lo negativo. Veo lo que hay en mí y en el otro. No lo reprimo ni lo excluyo. Pero al mirarlo con amor, lo cubro. Bajo el manto del amor, lo desagradable y lo hostil se puede transformar. Entonces ya no tiene ningún poder sobre nosotros, sino que se convierte en una parte de nuestro ser. Nos sirve y nos fortalece en nuestro camino.

Anselm Grün

(*El Himno al amor de San Pablo*, Editorial Sal Terrae, Santander 2008)

El hermano lego... remero

El «*Monologium*» es un libro de biografías de jesuitas inglesas canonizables. Suele leerse diariamente en cada una de las comunidades de jesuitas de Inglaterra. Entre las biografías hay una que es una carta escrita por un *hermano lego desconocido*. Nació en Inglaterra en el s. xvi. Fue destinado a Roma y capturado en el mar por piratas turcos. Fue vendido como esclavo. Estuvo durante muchos años esclavo como remero. Un día pudo enviar —de escondidas— una carta que, finalmente, llegó a Inglaterra. Carta que —desde entonces— se lee una vez al año, en el aniversario de su llegada. El *hermano lego desconocido* describe su vida, de una manera sencilla y sin autocompasión:

- «Que a veces se siente como abandonado, a la intemperie...
- Que no obstante... no quiere escaparse... aunque tenga ocasiones...
- Que vive lejos de sus hermanos de religión y sin consuelos fraternos...
- Que vive sin actos religiosos ni litúrgicos... que tanta ayuda le solían dar...
- Pero que ha encontrado, por fin, a Cristo... como esclavo de Jesús...
- Que su misión está en consolar, ayudar, animar y ofrecer a Cristo su frente y resucitado a los compañeros esclavos-remeros como él...
- Y que, por primera vez en su vida, había conseguido dar con la felicidad...»

Del *hermano lego remero* no se supo nunca más...

Nos hace *bien* saber que hay personas entregadas —ayer y hoy— que atienden, consuelan, animan, sirven... como testigos del amor a Jesús.

San Agustín enseñaba que todo seguidor de Cristo: «Si tiene amor en su corazón... siempre tiene *algo* que dar.»

J. M. Alimbau

SANTORAL

- 5. ✠ Diumenge de Rams.** Sant Vicenç (o Vicent) Ferrer (1350-1419), prev. dominicà, de València (on se celebra el dilluns de la segona setmana de Pasqua); santa Emília, vg. i mr.; beata Maria-Crescència Höss, vg. franciscana.
- 6. Dilluns.** Sant Marcel·lí, mr.; sant Sixt I, papa (romà, 115-125) i mr.; sant Guillem, abat.
- 7. Dimarts.** Sant Joan Bta. de La Salle (Reims 1651 - Rouen 1719), prev., fund. Gns. Escoles Cristianes (FSC).

- Sant Epifani, bisbe; sant Germà, monjo.
- 8. Dimecres.** Sant Joan d'Organyà, monjo premonstratès; santa Macària, verge.
- 9. Dijous.** Santa Maria de Cleofàs, parenta de la Verge Maria; sant Marcel, bisbe.
- 10. Divendres.** Sant Ezequiel, profeta (s. vi aC); sant Dimes, el bon lladre; sant Terenci, mr.
- 11. Dissabte.** Sant Estanislau, bisbe de Cracòvia i màrtir (1079). Sant Isaac, monjo.

AGENDA

CRÒNICA

La Comissió Diocesana de Joves amb el bisbe Agustí. El passat diumenge 15 de març el bisbe Agustí es va reunir amb la Comissió Diocesana de Joves a la residència Pins d'Or (disculpeu l'errata comesa al Full Dominical del 15-3-2009), per reflexionar junts sobre la pastoral juvenil. Els joves van animar també l'eucaristia del III diumenge de quaresma a la catedral.

125 anys del col·legi El Carme a Sant Sadurní d'Anoia. El passat 5 de març i en el context de la visita pastoral, el bisbe Agustí va reunir-se amb representants d'aquesta escola que commemora el seu 125è aniversari al llarg de tot el 2009, amb moltes i variades activitats. La propera serà el 19 d'abril: caminada familiar Collbató-Montserrat, amb participació a la missa conventual i rebuda pel pare abat. Informació: 938 910 418.

JORESKO IX Revolutions. Els passats 7 i 8 de març, a la casa de colònies de la Conreria (Tiana) se celebrà una nova edició de la Joresko, les tradicionals jornades de convivència, formació i pregària dels monitors i monitores dels esplais del Moviment de Centres d'Espai Cristians (www.peretarres.org/joresko). Al nostre bisbat hi ha 25 centres d'espai que estan federats al MCEC.

Trobada amb els professors d'universitats. El bisbe Agustí, com a president de la Subcomissió Episcopal d'Universitats de la CEE, va assistir a Roma del 12 al 14 de març passats a aquesta iniciativa, coordinada entre el Pontifici Consell per a l'Educació Catòlica, l'Ajuntament de Roma, el Consell del Lazio i la Universitat La Sapienza. En el marc del jubileu paolí, els 250 assistents d'arreu del món

ESGLÉSIA DIOCESANA

Comença la Setmana Santa. Celebracions presidides pel bisbe Agustí a la Catedral de Sant Llorenç (excepte Diumenge de Resurrecció):

Diumenge 5, 12 h: Benedicció de Rams a la plaça de la Vila i eucaristia.

Dimecres 8, 11.30 h: Missa del Crisma.

Dijous 9, 19 h: Celebració de Dijous Sant. 22 h: Hora Santa.

Divendres 10, 10 h: Ofici de lectures i laudes. 18 h: Litúrgia de Divendres Sant. 20 h: Via Crucis a la plaça de la Vila, amb les comunitats religioses de Sant Feliu de Llobregat.

Dissabte 11, 10 h: Ofici de lectures i laudes. 22 h: Vetlla Pasqual

Diumenge de Resurrecció, dia 12, a les 12 h: Eucaristia a la Basílica de Santa Maria de Vilafranca del Penedès.

van aprofundir, de manera interdisciplinària la qüestió de la inculcació i la relació fe-cultura.

1a reunió dels responsables de Càritas Parroquial de la diòcesi. El passat 13 de març, Mn. Joaquim Rius,

delegat per a Càritas de la diòcesi de Sant Feliu de Llobregat, es va reunir amb una vintena de coordinadors de Càritas en parròquies de tot el bisbat. L'objectiu era presentar la situació actual de Càritas diocesana i els projectes per al futur. Amb la idea de fer un veritable acompanyament dels voluntaris, autèntic motor de Càritas, juntament amb els treballadors qualificats, es preveu de repetir aquestes trobades cada dos o tres mesos. Actualment, el Consell Diocesà de Càritas de Sant Feliu treballa encara conjuntament amb Càritas-Barcelona, fins al moment que s'arribi a una separació d'aquest àmbit pastoral.

AGENDA

Jornada de mestres i professors de religió catòlica. 25 d'abril. El Secretariat Interdiocesà d'Ensenyament de la Religió Catòlica (SIERC) organitza aquesta trobada de formació i intercanvi que, en la seva tercera edició, tindrà lloc a Barcelona. Informació: www.religio.cat.

Pastoral del Sord de Barcelona. Celebracions de Setmana Santa interpretades en llengua de signes per a sords: Dijous Sant, 19 h, parròquia de la Mare de Déu de la Medalla Miraculosa (c/ Consell de Cent 114). Divendres Sant, 12.30 h, Passió del Senyor; 14 h, dinar solidari; 15 h, Via Crucis amb projecció, tot a la parròquia Sta. Teresa de l'Infant Jesús (Via Augusta 68, c/ Benet Mercadé 25). Dissabte Sant, 21 h, Vetlla Pasqual, a la parròquia de la Mare de Déu de la Medalla Miraculosa (c/ Consell de Cent 114).

Noces d'or i d'argent sacerdotals. 8 d'abril, 11.30 h. La Missa del Crisma serà també moment per a donar gràcies a Déu pels 50 anys de sacerdocí de Mn. Joan Soler, Mn. Josep Sabater, Mn. Lluís Alonso, Mn. Josep Cortada, Mn. Rubén Darío Ribera i dels religiosos Josep M. Echarri, sdb, Eliodoro Delgado, mi, Joan Recasens, osb. També s'hi celebrarà les noces d'argent de Mn. Josep Figueras.

FORMACIÓ

Creure avui el «CREDO». Dimecres 15, 22, 29 d'abril, i 6, 13 de maig, de 19.30 a 21 h. Curs adreçat a aquelles persones que vulguin descobrir i actualitzar el contingut de la confessió de fe cristiana. A càrrec de Josep Giménez, sj. Sala Pere Casaldàliga de la Llibreria Claret, c/ Roger de Llúria 5 - Barcelona. Informació: 934 761 450, info@fundacioclaret.org, <http://fundacioclaret.org>.

ECO DE LA PALABRA

La profundidad de la vida

No sabemos si, a la vista de la crisis económica, las campañas publicitarias en el mundo del turismo tendrán mucho de éxito. Por otra parte, cualquier empresa debe seguir la lógica del mercado y del negocio. El caso es que no dejamos de escuchar en los medios de comunicación invitaciones a «vivir la Semana Santa» en las playas del Caribe o en un crucero de placer por el Mediterráneo. Lo cual está bien, sobre todo para quien no comparte nuestra fe y, por lo tanto, nuestra visión del mundo y de la vida.

Está claro que muchos no comparten nuestra fe y nuestra visión del mundo. Aceptamos, por eso, el hecho de que muchos busquen compensar la dureza de la vida mediante compensaciones satisfactorias. Es un «remedio» normal en psicología.

Pero los remedios psicológicos sólo sanan la psicología. Sería mucho decir que sanan al ser humano, a la persona entera. Justamente eso es lo que en el fondo querríamos. No nos gusta que nuestra vida sea una constante dialéctica de sufrimiento y compensación, una rueda continúa de opresión y evasión... Nuestra sensibilidad, quizá

alimentada por la fe y estimulada, además, por la situación social y económica actual, nos lleva a sostener un profundo sentimiento de «seriedad de la vida», de sintonía con el sufrimiento humano, de responsabilidad ante las grandes cuestiones de la existencia humana.

La Semana Santa, con su Triduo Pascual, la Vigilia y el Domingo de Resurrección, «toca» el corazón de nuestra vida, su fondo, su profundidad. Celebrarla es todo menos abandonarse a sensaciones superficiales o a emociones huidizas. El que pretende la Semana Santa es hacer vivir al Pueblo de Dios el amor más concreto, más total, más histórico y más definitivo, que el ser humano haya podido nunca desear.

La Semana Santa es liturgia cristiana. Es, por lo tanto, celebración. Pero ya sabemos precisamente este año muy bien qué es lo que eso significa. El momento celebrativo y litúrgico es esencial en la vida; y esta vida encuentra en él la experiencia de su profundidad y su luz. La profundidad y la luz de nuestra vida es el amor de Dios regalado en Jesucristo y compartido con los hermanos.

—El amor tiene el rostro de Eucaristía. El Jueves Santo lo celebramos como don y como programa, como gracia y como servicio, como comunión y como sacrificio.

—El amor tiene el rostro de dolor. El Viernes Santo lo celebramos tratando de compartir, bien cerca de Él, la soledad, el fracaso, el sufrimiento físico y la muerte de Jesús.

—El amor tiene el rostro de victoria. La Vigilia Pascual la celebramos, participando de la ruptura definitiva del mundo cerrado y oscuro de la muerte, por la resurrección de Jesucristo.

Naturalmente la participación sincera en la liturgia de la Semana Santa no nos dará la receta para solucionar el sufrimiento humano, como, el que provoca la crisis económica. Pero sí que nos permitirá vivirlo positivamente, con la serena esperanza de que todo lo que vivió Jesucristo finalmente resucita.

† **Agustí Cortés Soriano**
Obispo de Sant Feliu de Llobregat